1893 — 1963
70-ий РІК ВИДАННЯ І СЛУЖБИ СВОЄМУ НАРОДОВІ ТА ПРАВДІ

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: "SVOBODA", 81-83 GRAND ST. JERSEY CITY 3, N. J.
HEnderson 4-0237
HEnderson 4-0807
УНСоюз: HEnderson 5-8740
Тел. з Ню Йорку: BArcly 7-4125
УНСоюз: BArcly 7-5237

РІК LXX. — Ч. 105. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 5-го ЧЕРВНЯ 1963 10 ЦЕНТІВ — 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JUNE 5, 1963 No. 105. VOL. LXX.

ВАШИНГТОН ВІДНОВЛЯЄ НОРМАЛЬНІ ДИПЛОМАТИЧНІ ЗВ'ЯЗКИ З ГАІТІ

Вашингтон. — Державний Департамент вирішив 3-го червня відновити нормальні дипломатичні зв'язки з Республікою Гаїті після того, як майже три тижні були припинені контакти Вашингтону з урядом гаїтського президента Франсуа Дюваліє. ЗДА вирішили також забрати свої військові кораблі, які цілий попередній місяць були недалеко узбережжя Гаїті. Оці два кроки Державного Департаменту свідчать про те, що ЗДА погодилися з тим фактом, що в Республіці Гаїті залишається уряд теперішнього президента, якого Вашингтон не надто любить, і був би радо повітав той факт, коли б в Портопрінсі прийшло було до зміни режиму. Вашингтон сподівався, що Дюваліє скінчить свою владу 15-го травня згідно з конституцією, бо того дня кінчалася його каденція. Уряд ЗДА в порозумінні з трьома урядами латинських американських країн випрацював був плян, щоб відділи американської морської піхоти в Гаїті після 15-го травня могла підтримати новий уряд, який мав би був перебрати владу від Дюваліє. Але теперішній президент не залишив влади і відбув інавгурацію на нову каденцію, і тому той плян не був здійснений, а ЗДА відновили нормальні дипломатичні зв'язки з Гаїті. Американським представником в Портопрінсі став шерже д'афер Глайон Куртіс. Але з Вашингтону заявляють, що відновлення дипломатичних зв'язків із урядом теперішнього президента в Гаїті зовсім не свідчить про те, що уряд ЗДА уважає Дюваліє за законно вибраного президента Гаїтської Республіки. Це свідчить тільки про те, що Дюваліє є при владі, і тому треба з цим рахуватися. Це рішення Державного Департаменту є в інтересі ЗДА. Не є відомо, чи ця країна і надалі підтримуватиме противників теперішнього режиму, які є на еміграції у ЗДА. Минулого місяця у Вашингтоні представники уряду вибирали з цих емігрантів новий гаїтський уряд. Літаконосець „Боксер" із 2 500 вояками морської піхоти стояв цілий місяць напроти Портопрінсу і тепер відплив до місця свого нормального призначення. Немає виглядів на те, що амбасадор до Гаїті Тирстон вернеться на своє становище, бо він був рішучим противником Дюваліє, який був вибраний в 1957-му році на 6-річну каденцію. В 1961-му році він вмістив був себе на виборчому списку, і після виборів твердить, що він вибраний знов на 6 років.

Президент відклав на тиждень звернення в справі громадянських прав

Вашингтон. — Президент Кеннеді 3-го червня вирішив відкласти на один тиждень те своє звернення в справі оборони громадянських прав, яке він мав переслати Конґресові вже 4-го червня. Одною з причин цього кроку було те, що те звернення ще вишліфовували в понеділок, коли Президент в цій справі конферував із демократичними провідниками Конґресу. Вирішили не поспішати з такою важливою справою. Президент в середу 5-го червня виїжджає до західніх стейтів і буде поза столицею до кінця тижня. Президент прийшов до переконання, що добре буде, коли він наперед підготовить ґрунт в Конґресі для свого звернення, яке має на цілі за допомогою законів зліквідувати расові обмеження в крамницях, ресторанах і готелях. Президент мав у вівторок конферувати з бизнесменами з південних стейтів в цій справі, а його брат генеральний прокуратор Роберт Ф. Кеннеді мав вести розмови з іншою групою осіб, заінтересованих цією проблемою. Президент рішився відкласти свою пропозицію в справі ліквідації расового обмеження, хоч 24 републіканські конґресмени повідомили, що вони внесли в тій справі свій власний законопроєкт в цій самій проблемі.

В летунській катастрофі на Алясці згинула 101 особа

Джуно, Аляска. — 3-го червня чотиримоторовий літак летунської лінії Нортвест ДС-7 пропав із 101 особою над островами біля побережжя Аляски, і вранці 4-го червня нічого не відомо було ні про пасажирів ні про літак, хоч старанні розшуки відбувалися ціле полудне в дні 3-го червня, бо літак востаннє давав про себе знак о год. 10:06 перед полуднем в понеділок 3-го червня. Літак вилетів із бази МекКорд, Вашингтон, везучи 95 військовиків та їхні родини і 6 членів залоги. Капітан - пілот літака Алберт Олсен просив дозволу змінити висоту лету, і той дозвіл дістав, але вже не відозвався, коли його про це повідомляли. Літак летів до Анкораджу на Алясці. Була не потверджена вістка, що літак повідомляв про примусове приземлення. Бюро погоди повідомляє, що падав дощ і була буря в районі, в якім летів літак ДС-7.

Не буде обмеження в доручуванні поштових посилок

Вашингтон. — Представник Поштового Департаменту заявив, що не буде обмеження при доручуванні поштових посилок у фінансовому році 1964, бо Сенатсько-Палатна Конференція погодилася на компромісовий бюджет Поштового Уряду та привернула в бюджеті давніше скреслену суму $35 мільйонів. Поштовий Департамент дістає з бюджету коло $4,500,000,000. Головний поштовий поштмайстер Едвард Дей заявив свою радість із того приводу, що Конґрес признав конечність фондів на те, щоб можна було втримати 175-річну традицію та доставляти поштові посилки кождому американцеві. Дей запевнив, що 580,000 поштовиків будуть співпрацювати, щоб поштова служба була якнайкраща.

В Монтреалі заарештовано дев'ятьох терористів

Монтреаль, Квебек. — Поліція заарештувала 9-ох терористів, які запідозрені в тому, що є членами Квебекського Визвольного Фронту, ціллю якого є відірвати від Канади провінцію Квебек та оголосити її самостійною франкомовною державою. Більшість заарештованих є у віці між 19 і 22 роками. Вони в останніх днях підклали цілий ряд бомб, а від підкладеної невідомими злочинцями бомби в дні 21 квітня згинув був 65-річний нічний сторож Вілфред О'Ніл. Поліція заявляє, що всі заарештовані призналися до вини. Поліція сконфіскувала 50 плиток динаміту. Мають відбутися дальші арештування.

Конґресмен Фарбстейн знову зголосив резолюцію про нав'язання дипломатичних взаємин з Києвом і Мінськом

Вашингтон. — В середу, 15-го травня 1963, конґресмен Лінард Фарбстейн з Ню Йорку знову зголосив у Конґресі ЗДА спільну резолюцію з пропозицією та рекомендацією Урядові ЗДА „продовжувати заходи для встановлення безпосередніх дипломатичних взаємин з урядами Української Совєтської Соціялістичної Республіки та Білоруської Совєтської Соціялістичної Республіки". Текст резолюції точно такий самий, як тієї, що її згаданий конґресмен був зголосив у Конґресі ЗДА 29-го квітня 1959 р., з тією тільки зміною - додатком, що в першому відступі резолюція відкликається на недавню енцикліку Папи Івана XXIII, п. з. „Пацем ін Терріс" — „Мир на Землі", в якій стверджено, що „соціяльний проґрес, порядок, безпека і мир кожної країни доконче зв'язані з соціяльним проґресом, порядком, безпекою і миром усіх інших країн". Як відомо з попередньої резолюції в цій справі, в ній є відклик на те, що уряд ЗДА посередньо, через Об'єднані Нації, визнає Українську і Білоруську підсовєтські республіки за суверенні держави, що така суверенність тих республік ґарантована також у совєтській конституції і тому було б логічно, щоб уряд ЗДА нав'язав з тими підсовєтськими республіками безпосередні дипломатичні взаємини, встановивши свої дипломатичні представництва в Києві і Мінську та їхні у Вашинґтоні. Із вияснень конґресмена Фарбстейна, доданих до попередньої резолюції, відомо, що він наперед передбачає, що Москва не погодиться на такі заходи й завданням резолюції є головно скомпромітувати Москву та знову виявити її колоніяльну, рабовласницьку забріханість.

Об'єднані Нації приготовляють нову контрольно-мирову місію до Ємену

Об'єднані Нації. — Генеральний секретар Об'єднаних Націй У Тант заходиться біля сформування нової мирової місії, яка виїхала б до Ємену на Арабському півострові, де грозить вибух нової війни. Прем'єр Савді Арабії наступник престолу Фейсал заявив, що Савді Арабія зірве умову з квітня ц. р., за якою вона обов'язалась не висилати зброї й активно не помагати монархістам в Ємені, прихильникам скиненого імама Мохамада аль Бадра, якщо Об'єднана Арабська Республіка (Єгипет) не шануватиме тієї умови. За тією умовою Арабська республіка мала відкликати своїх 28.000 вояків, яких вислала була в допомогу своєму ставленикові, Абдуллахові аль-Салялеві, який проголосив себе президентом Ємену. Єгипетський президент вправді відкликав кругло 2.000 вояків з Ємену, але на їх місце прислав нових, при чому савді-араби твердять, що поруч з єгиптянами є в Ємені також альжирські вояки. У Тант доручив генералові Карль Карльссонові, командантові міжнародної поліції ОН на ізраїльсько-єгипетському прикордонні, приготовитись до виїзду до Ємену з 200 своїми людьми, але коментатори вважають, що для пильнування гористо-пустинного кордону між Єменом і Савді Арабією треба би найменше 2.000 осіб, на що ОН не мають грошей. Справу затягає СССР, який хоче, щоб ухвала про вислання такої місії до Ємену перейшла через Раду Безпеки. Посередником в спорі за Ємен був кол. амбасадор ЗДА в Індії Елсворт Бункер.

Пластова молодь відбула свої Свята Весни

Під час Зелених Свят, в днях 1 і 2-го червня ц. р. велика кількість пластової молоді в ЗДА відбула свої традиційні Свята Весни. На Пластовій Оселі „Новий Сокіл" відзначували свойого патрона св. Юрія пластуни і пластунки Пластових Станиць Боффало, Рочестеру і Клівленду в кількості понад 200 учасників, а на оселі в Стретфорді к. Ютіки відбулися такі зустрічі пластової молоді із станиць Сиракузи, Коговз, Ютіка, Бінггемтон, Амстердам і Трой. Найбільш величавим було свято на пл. Оселі „Вовча Тропа" в Іст Четгем, Н. Й., яке зібрало рекордове число 453 учасників, юначок і юнаків, та численних старших пластунів і сеньйорів. Свято переходило під кличем „За стрілецький звичай" і ціла його програма стояла під знаком поклону героям українських військових формацій: Українських Січових Стрільців, Української Дивізії та Української Повстанської Армії. Особливо святочно відбулося піднесення прапору Української Державної Фльоти, який одержали Курені УСП і УПС „Чорноморці", що взяли на себе обов'язок плекати традиції Українського моря серед пластової молоді. В святі взяли участь, крім пластової молоді станиць Ню Йорк, — організатора свята, — Джерзі Сиrі, Бостон, Бріджпорт, Нюарк, Ню Бронсвік, Пасейк, Гартфорд і Ню Гейвен та їхніх провідників, члени Крайової Пластової Старшини під проводом голови пл. сен. Ю. Ференцевича. Провід і переведення програми лежали в руках куренів УСП і УПС „Чота Крилатих" та „Перші Стежі". Службу Божу для учасників свята відправив о. Юрій Менцінський, виголосивши відповідну промову до молоді. Нав'язання до традицій українського війська та зеленосвяточний поклін Тим, що відійшли, були провідною ниткою усіх згаданих святкувань, які зібрали при прегарній весняній погоді близько 1 000 пластової молоді.

Молодь стейту Огайо взяла масову участь у Святі Героїв

Клівленд. — 1-го червня ц. р. влаштовано тут заходами 3-го Відділу ООЧСУ Свято Героїв у 25-ту річницю смерти полк. Є. Коновальця. В момент, коли в Ротердамі відбувались святкування на могилі цього основоположника УВО і ОУН, клівлендське 100-хвилинне Свято Героїв відкрив проф. Григор Голомбійовський. Святочну промову д-ра М. Кушніра з Вашинґтону вислухало 700 присутніх, у тому числі 300 уніформованих членів ЮСУМА з Клівленду, Парми, Акрону, Йонґставну, Кентону і Лорейну. У мистецькій програмі взяли участь солістка Тамара Саберовська, оркестра „Трембіта" під кер. О. Крука, філядельфійський ансамбль акторів Української Сцени: Віра Левицька, Юлія Шашаровська, Я. Пінот-Рудакевич, В. Шашаровський, як також 120-членний хор ім. Т. Шевченка під батутою проф. Я. Барнича.

• **В Ємені,** малій арабській країні на Арабському півострові, прихильники „імама", себто короля Мохаммеда ель-Вадра, що його у вересні мин. року скинули змовники з допомогою війська з Об'єднаної Республіки, перейшли до наступу проти республіканського режиму. Одним з військових дорадників короля, що має підтримку в консервативних кочівних племенах, є американець Брус Конд, який кілька років тому зрікся американського громадянства, прийняв ім'я Абдель Рахман Конд і грає поважну ролю між єменськими арабами.

УВЕСЬ СВІТ ВКРИТИЙ ЖАЛОБОЮ ПІСЛЯ СМЕРТИ ПАПИ ІВАНА XXIII

Рим. — Папа Іван XXIII помер в понеділок 3 червня о год. 2.49 попол. східньо-американського часу, — у Римі була тоді 7.49 год. веч. Його останніми словами, поки втратив притомність, були: „У Твої руки, Господи, віддаю душу мою". Його смерть проголосив нечисленним приявним при смертній постелі Папи кардинал Фернандо Сенто, що йому сповістив шепотом трагічну подію похилений над Папою лікар, проф. Антоніо Ґаспарріні. Похорон Папи відбудеться в найближчий четвер.

Відгуки у широкому світі

Смерть Папи Івана XXIII струснула буквально ввесь культурний світ з уваги на величезну пошану й популярність, що їх Папа здобув собі впродовж свого урядування, яке тривало докладно 4 роки, сім місяців і 6 днів. Президент Кеннеді склав широку заяву у честь Померлого, при чому ствердив, що „Його співчутливість і погідна сила передали людству у спадщині віру і відвагу у відношенні до майбутнього... Найвищим ділом кожної людини є берегти і сприяти далекій духовій спадщині нашої раси. Папа Іван мав винятковий дар збагачування і поширювання цієї традиції...." Безпосереднім наслідком смерти Івана XXIII на пляни президента Кеннеді буде зміна проєктованої черговости відвідин европейських столиць у подорожі Президента в цьому місяці. Президент, мабуть, відвідає Рим не в першу чергу, а після того, як поїде до Німеччини й Берліну, щоб прибути до Риму після обрання нового Папи. Посадник Ню Йорку Роберт Ваґнер розпорядив спущення до половини щогли прапорів у місті. В Об'єднаних Націях перервано на вістку про смерть Папи — тамошні наради Комісій, а широку заяву склали Генеральний Серкетар У Тант і президент Генеральної Асамблеї Мухаммад Зафруля Хан. Заяви співчуття і жалю склали королева Єлисавета II, канадійський прем'єр Лестер Пірсон, французький президент де Ґоль, канцлер Конрад Аденауер, еспанський голова держави Франсіско Франко й багато інших голов католицьких і не - католицьких, християнських і не - християнських держав. Кол. президент Герберт Гувер, кол. віце - президент Ричард Ніксон, амбасадор в ОН Адлей Стівенсон, губернатор Рокефеллер, всі 5 американські кардинали, Світова Рада Церков, що охоплює Протестантські й Православні Церкви, 5 американських рабінів, що очолюють різні центральні жидівські церковні і світські організації — і багато інших видатних осіб в Америці та поза нею прилучили свої голоси до загального хору жалю, співчуття і найвищої пошани для Померлого. Хрущов теж заявив, що „зберігаємо добру пам'ять про Івана XXIII, що його успішна активність задля збереження і скріплення миру зискала йому широке признання та пошану збоку миролюбних народів".

Останні дні й хвилини Папи Івана XXIII

Папа Іван XXIII занедужав в листопаді мин. року і лікарі ствердили тоді штучний наріст у шлунку. Аж до травня цього року не виявлено, що насправді це був пістряк, однак сам Папа знав про свою невилікувальну недугу і кількакратно натякав, що він довго вже не житиме. 25-го травня прийшла внутрішня кровотеча. Трансфузіями крови й іншими лікарськими забігами опановано кровотечу, але з того часу лікарські та Ватиканські комунікати вказували вже ясно, що нема ніякої надії на вилікування. Вирішне погіршення принесло запалення очеревної. Сильний організм Папи, особливо його сильне серце, продовжували стан між життям і смертю, що тривав поверх 4 дні. Останніх 24 години Папа перебував під маскою з киснем. В минулу неділю вполудне лікарі перестали вже давати лікарства для злагіднення болів. Один з останніх комунікатів ствердив, що Папа дуже терпить, але хоробро переживає терпіння.

При його смертній постелі були в останньому моменті його життя кардинали Евген Тіссеран, французький декан Святішої Колеґії кардиналів, і кардинал Бенедетто Алойзі Масетта, який має титул „Камерленґо", себто шамбелян, що після смерти Папи переймає тимчасове управління справами Церкви. Далі, приявними були три брати Папи Джузеппе, Альфредо і Заверіо Ронкаллі та його повдовіла сестра Ассунта, — як також три братаничі, його приватний сповідник та кілька осіб з прислуги. В сусідній кімнаті було багато дипломатів, і високих духовників, яким відкрито двері до кімнати Папи після його смерти.

За 30 хвилин перед смертю проф. Ґаспарріні попередив, що наближається остання хвилина. Ще попереднього дня, хоч Папа знаходився в агонії, лікарі, з уваги на сильний організм недужого, вагалися подати докладний час трагічного кінця. Ще о год. 9.15 ранку Папа, за офіційним комунікатом, був „цілком притомний" та прислухувався молитвам. Проте був заслабий, щоб піднести руку.

Деякі кандидати на наступного Папу

Ще за життя Івана XXIII, коли стало відомо, що він невилікувально хворий, появились в газетах різні здогади на тему наступника на Апостольському Престолі. Загально на першому місці називають 65-річного кардинала Баттісту Монтіні, архиєпископа з Міляно, видатну індивідуальність, що його називано як можливого наступника Пія XII, дармащо він не був тоді ще навіть кардиналом. Кардинал Монтіні має опінію одного з керівних представників того поступового крила у вищому католицькому духовенстві, що його клясичним представником був померлий Папа Іван XXIII. Тому кардинал Монтіні продовжував би його політику. Лідером косервативного крила на Вселенському Соборі є 72-річний кардинал Альфредо Оттавіяні, який має дуже поганий зір і слабе здоров'я і тому йому не приписують великих шансів. Зате поважні шанси має буцім-то також консервативний духовник, 57-річний кардинал Джузеппе Сірі, архиєпископ з Генуї. Газети не виключають також, що новим Папою може стати не - італієць, дармащо останнім не - італійським Папою був ще Адріян VI, що помер 1523 р. З-посеред не - італійських поважних кандидатів на нового Папу називають 58-річного кардинала бельгійця Леона-Жозефа Суенесса. Називають теж кардиналів — канадійця з Монтреалу 59-річного Поля-Еміля Лежера, віденського кардинала Йозефа Keніґа, єзуїта німецького роду кардинала Августина Беу та 67-річного вірменина кардинала Григора Петра Аґаґаґіяна. Тому, що тепер є 82-ох кардиналів, між якими найсильнішу групу становлять 29 італійців, дуже трудно передбачити, хто з кандидатів дістане дві треті голосів. Між кардиналами є 8 французів, шість еспанців і п'ять американців. Зате кардинали напевне шукатимуть такого кандидата, який був би сприйнятливий для більшости Святішої Колеґії, яка зійдеться найшвидше 18 та найпізніше 21 червня ц. р., бо вибір нового Папи мусить розпочатись найшвидше в 15 та найпізніше 18 днів після смерти Папи.

Папа Іван XXIII

Короткі життєписні дані

Папа Іван XXIII народився, як Анджельо Джузеппе Ронкаллі, 25 листопада 1881 року в селі Сотто іль Понте в Льомбардії, Північна Італія, за 5 миль від міста Берґамо. Він був одним із 13-х дітей своїх батьків та прийшов на світ, як третя дитина і перший в родині хлопець. Його батько був безземельним рільним робітником і родина була дуже бідна, але, як твердив потім Папа — „ми були бідні, але щасливі і не усвідомлювали собі, що нам щось бракує, та й насправді цього не було, — це була достойна й щаслива бідність". У селі були дві церкви, але не було школи і Анджельо, маючи 6 років, ходив босо до школи в сусідньому селі. У 1890 р. вступив до середньої школи, якою була Єпископська Колеґія в недалекому Селяно, — ходив босо, щоб заощадити черевики. В два роки пізніше, вступив до семінарії в Берґамо. Там дістав стипендію на дальші теологічні студії в Римі, але в рік пізніше, 1901, покликано його до війська. Один рік служив в 71 полку піхоти, стаціонованому в його рідному Берґамо та вийшов тоді з війська з ступнем сержанта. За першої світової війни служив у шпиталі Червоного Хреста і мав ступінь капеляна - лейтенанта. Був висвячений на священика 10 серпня 1904, але згодом вернувся до Семінаріо Романо, щоб скласти докторат теології. Спеціялізувався в канонічному праві та історії Церкви. Духовна кар'єра молодого священика розпочалась від заанґажування талановитого молодого духовника на приватного секретаря у новопризначеного єпископа в Берґамо, князя Джіякомо Радіні-Тедеші. Там пізнав його монсіньйоре Ахілле Ратті, який згодом став Папою Пієм XI. У 1921 р. монсіньйоре Ранкаллі став президентом Товариства для Пропаґанди Віри в Італії. З березня 1925 року став титулярним архиєпископом Ареополіс, з одночасним призначенням на голову дипломатичної місії до Болгарії. Був Апостольським представником в Греції і Туреччині. На тих становищах близько пізнав відносини в Православних Церквах на Середньому Сході. З кінцем другої світової війни став папським нунцієм у Франції. 12 січня 1953 р. був призначений на кардинала і червоний кардинальський капелюх вручив йому тодішній французький президент Вінсент Оріол. Кардинал Ранкаллі мав 71 рік, коли став патріярхом Венеції. Після смерти Пія XII, — 28 жовтня 1958 р. в 11-му або 12-му голосуванні на тайному Конситорі Святішої Колеґії обрано його Папою, при чому тоді він прийняв ім'я Івана XXIII. Він був 261-им з черги Папою Католицької Церкви.

Дев'ять днів жалоби після смерти Папи Івана XXIII

Згідно із звичаєм, заповідається дев'ять днів офіціяльної жалоби після смерти Папи Івана XXIII. Тіло Папи лежатиме в базиліці св. Петра впродовж трьох днів і очікується, що біля нього продефілюють тисячі вірних. Третього дня найвищі церковні достойники візьмуть участь у заупокійних Богослуженнях. Опісля тіло покійного голови Католицької Церкви буде покладене, згідно із звичаєм, в потрійну домовину та повільно спущене в крипту під базилікою. Впродовж дальших шістьох днів у церкві стоятиме ще символічна домовина, біля якої кожного дня відправлятимуться відповідні Богослуження. Останнього, дев'ятого дня після смерти, відбудеться кінцеве жалобне Богослуження, з участю найвищих церковних достойників та репрезентантів усіх країн. Це буде також кінець офіціяльної жалоби. Негайно після смерти Папи, державний ватиканський секретаріят офіціяльно повідомляє всіх кардиналів у світі про смерть Папи та закликає їх до Риму. Згідно із старинним звичаєм, кардинали впродовж часу жалобироситимуть фіолетові одяги. Після смерти Папи, один із кардиналів нахилився над ним, опісля випростувався та в латинській мові заявив: „Папа Іван XXIII, справді мертвий". Тоді почали в Римі дзвонити жалобні дзвони. Папські жовто - білі прапори були спущені до половини щогли. Сповідники Папи не відступали, аж тіло було зодягнене для похоронів. Опісля з пальця Папи стягнено рибальський перстень, символ його влади. Згідно із звичаєм, цей перстень буде знищений в приявності кардиналів.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: На рік — $12.00; на пів року $6.25; на три місяці $3.25. — В Джерзі Ситі і закордоном: — На рік $14.00; на пів року $7.50; на три місяці $4.00. — Для членів У. Н. Союзу, чоловіків і жінок — 65 центів місячно. — За кожну зміну адреси платиться 10 центів.
Чеки і мони ордерс виставляти на: "Svoboda".
Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.
Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N.J.

Папа любови, єдности і миру

У понеділок, 3-го червня 1963-го року, між годиною другою і третьою по полудні, американські радіовисильні перервали свої нормальні програми, щоб подати вістку, якої в глибокому смутку очікував світ від кількох днів: Папа Іван XXIII помер! Після вістки подавано жалобні марші і пісні й потім — вислови найглибшого жалю з приводу тієї великої втрати, яку відчув із смертю Папи Івана XXIII ввесь світ, не тільки католицький, але й інших віровизнань. Для всіх людей Папа Іван XXIII був Папою любови, єдности і миру і таким він входить в історію.

Коли 9-го жовтня 1958-го року помер Папа Пій XII, Евгеніо Пачеллі, який славився, як великий державний муж, і коли після довгих таємних нарад Кардинальської Консисторії проголошено „Габемус Папам", великою несподіванкою для світу було, що ним обрано кардинала Анджеля Джузеппе Ронкалі, мало відомого міжнародній пресі. Проте вибір його знову потвердив велику мудрість і передбачливість того найвищого збору Католицької Церкви, знаменито зорієнтованого у дійсних індивідуальних духових вартостях кожного із своїх членів.

Іван XXIII нібн менше цікавився міжнародними подіями, а більше звертав увагу на внутрішні відносини в Католицькій Церкві. Але зацікавлення Папи Івана XXIII справами віри і Церкви стосувалось їхнього найширшого аспекту: об'єднання всього християнського вірування і світогляду. Він виявляв цю свою місію в усіх своїх публічних виступах найбільш примирливим і толерантним підходом до не-католицького світу. Бувши колись папським нунцієм в Анкарі — знав особливо добре відносини на Середньому Сході та в тамошніх Православних Церквах. Це своє знання і ті свої колишні контакти використав для активного сприяння справі церковного з'єднання, ступневого, почерез краще взаємне зрозуміння, почерез валення муру взаємного недовір'я й упереджень, почерез ліквідування і вирівнювання спершу зачасних та уявних, та щойно згодом також догматичних розбіжностей. Для цієї цілі був скликаний 21-ий Вселенський Собор Католицької Церкви, який зійшовся 11-го жовтня минулого року та перервав свої наради 8 грудня до вересня цього року. У своєму зверненні на відкриття Собору Папа Іван XXIII закликав до „повного з'єднання в правді ... всієї християнської родини". Він поручав всім католикам так поводитись, щоб стати зразком і прикладом для всіх не - католиків християн і таким чином сприяти ділові об'єднання. Папа наказав перевірку Святого Письма, щоб злагіднити тамошні вислови, які можуть дразнити не-католиків і навіть жидів. За Папи Івана XXIII були нав'язані перші безпосередні зв'язки з лідерами Англіканської Церкви. Окремою турботою Папи Івана XXIII була доля Католицької Церкви в комуністичних країнах. Українська Католицька Церква завдячує Папі Іванові XXIII свою розбудову у вільному світі та успішну інтервенцію у справі звільнення митрополита Йосипа Сліпого.

Папа Іван XXIII заявив на три дні перед своєю смертю, що його „клунки спаковані" і він „готов на далеку дорогу". Він відійшов у ту дорогу, якої не лякався, покривши людство глибокою жалобою. Ім'я Івана XXIII вписане в історію людства як того, що його серце сповнене було тими вселюдськими ідеалами, якими є любов, воля, рівність, згода і мир.

Володар без армії

Під час другої світової війни, коли західні альянти звернули Сталінові увагу на становище Ватикану у світовому конфлікті, совєтський диктатор бундючно відповів запитом: „А скільки дивізій має Папа?" Папа бо справді не має під своєю безпосередньою командою ні одної дивізії, але він володіє світовою духовою імперією, яка нараховує понад півбільйона вірних і своїми впливами не має собі рівної.

На незрівнянний вплив Ватикану не тільки в теологічно - релігійних, але й політичних, культурних та соціяльних справах світу звернено увагу, зокрема, під час смертельної недуги Папи Івана XXIII, одного з найяскравіших символів тієї світової імперії, що нею є Католицька Церква і Ватикан, як держава. Бо коли багато з його попередників були чи вважалися більше або менше „в'язнями Ватикану", то Папа Іван XXIII упродовж заледве п'ятьох років володіння закріпив Ватикан як наймогутнішу і найвпливовішу, бо духову, світову потугу і себе, як її володаря, до голосу якого прислухалися також і ті, що розпоряджають найбільшою кількістю дивізій та найсильнішою зброєю. Дві енцикліки Папи Івана XXIII, „Мати і Учителька" та, зокрема, „Мир на Землі", як і, в першу чергу, скликаний ним і вже частинно відбутий Вселенський Собор стали історичними подіями першої ваги не тільки в духовому але й політичному розумінні.

Совєтський диктатор Хрущов куди глибше збагнув могутність і впливи Ватикану, ніж його кривавий попередник Сталін. Щобільше, Хрущов, який запекло поборює Церкву і релігію в своїй власній імперії, переконавшись у безвиглядності тієї боротьби, як і безуспішності своїх зусиль у конфлікті з Ватиканом на міжнародному форумі, почав подиктовану власною слабістю акцію „співжиття" з Ватиканом.

Не диво, що в такій ситуації з американського боку пролунали голоси про потребу формального визнання Ватикану - держави і встановлення з ним дипломатичних зв'язків. Порушив цю справу в „Ню Йорк Таймсі" з 3-го червня цього року його співробітник - коментатор С. Л. Солцбергер, покликаючись на те, що ЗДА визнають та підтримують формальні дипломатичні зв'язки з деякими ліліпутними князівствами, а „з протилогічних та емоційних причин, які закоренилися частинно в пересудах і підозріннях, офіціяльно ігнорують ролю Папства, як політичного фактора в матеріяльному світі". Він також покликається на те, що попередній президент Двайт Д. Айзенгавер „сердечно привітав скликання Папою Іваном Собору католицьких владик для обміркування революційних змін в духовому світі". В заключенні цитований коментатор рекомендує, щоб „Вашингтон визнав потребу формального контакту з папським урядом", звертаючи увагу на те, що таке визнання не є рівнозначне з релігійним конкордатом і не має нічого спільного з релігійними практиками країни, натомість є „прямо фактом міжнародного життя, про який пригадує нам неминуча смерть Папи Івана XXIII".

Ця пропозиція і рекомендація поважного американського коментатора у впливовій газеті тільки потверджує значення, могутність і вплив у світових справах володаря без армій, Римського Папи, які так яскраво виявились під час короткого володіння Папи Івана XXIII.

М. Прокоп

НОВА КРИЗА ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ

Четверта спеціяльна сесія XVII Генеральної Асамблеї ОН, що почалася 14-го травня цього року, розкрила перед світом нову кризу, в якій перебуває ця міжнародна організація. Зовнішнім виявом цієї кризи є фінансові труднощі ОН, значить — брак грошей і загроза банкрутства. Але поза фінансами стоїть політика, і тому теперішня криза є по суті політична.

Якщо йде про фінанси, Об'єднані Нації мають велику заборгованість. Як виходить із звіту генерального секретаря У Тана, борги ОН від кінця 1962-го року до 31-го березня цього року зросли з $74 100 000 до $93 900 000. Причиною такої заборгованости є те, що більшість членів ОН не платить своєчасно своїх вкладок. І так, на 13-го травня цього року з вкладками залягали з усіх 111 членів ОН 73, при чому 43 держави не платили всіх своїх членських вкладок, 56 не давали грошей на утримання збройних сил ОН на Середньому Сході, тобто на кордонах між Ізраїлем і арабськими державами, а 67 не дають зовсім або дають тільки частинно гроші на утримання військ в Конґо. Перше місце серед неплатників займають Совєтський Союз і його сателіти.

Фінансові труднощі ОН — справа не нова. Щоб їх розв'язати, ще в 1961-му році Генеральна Асамблея уповноважила генерального секретаря ОН випустити на суму $200 000 000 облігацій - бондів, яких під кінець 1962-го року поодинокі держави викупили на суму $118 000 000. При цьому зробили це тільки 56 держав, отже лише половина членів ОН. Якщо йде про решту членів, то упродовж останніх місяців деякі з них викупили частину з того, що їм призначено, інші обіцяли викупити, а ще інші заявили, що не дадуть ніяких фондів, виясняючи це причинами наскрізь поґітичного характеру.

Конкретно, представники деяких репрезентованих в ОН держав кажуть, що вони не погоджуються з політикою цієї організації, чи принаймні з окремими її діями, і тому відмовляються давати гроші на ці дії. Особливу в цьому відношенні проблему створило Конґо.

Відомо, що, коли йде про західні держави, вони не були однозгідні з політикою ОН в цій колишній бельгійській колонії. Передусім невдоволений був бельгійський уряд, який взагалі хотів втримати за собою цю колоніяльну посілість. Проти насильного підпорядкування Катанґи центральному урядові були також французи, які протиставлялись щодо політики в Конґо не тільки Об'єднаним Націям, але й Америці. Немає сумніву, що в цих розбіжностях західніх держав серйозну ролю грали їхні економічні інтереси. Тож нічого дивного немає в тому, що коли остаточно перемогла концепція включення Катанґи до Конґа, Франція відмовилась заплатити призначених їй $14 мільйонів на утримання військ ОН.

Ще гостріше ці справи поставив Совєтський Союз, а з ним і його сателіти. Вони не тільки відмовляються платити кошти на утримання військ ОН в Конґо чи в Палестині, але й залягають також із звичайними членськими внесками.

Для цього є поважні причини, що випливають з російських імперіяльних інтересів в Африці. Якщо, наприклад, іде про взаємовідносини між Ізраїлем і арабськими країнами, то Москва не має нічого проти того, щоб там розгорялись постійні конфлікти. В Москві добре знають, наскільки Вашинґтон зобов'язаний у втриманні статусу кво в тому районі світу, точніше у збереженні інтеґральности Ізраїлю супроти арабської загрози. З другого боку, в Москві знають, що Америка не хоче поставити себе в ролю ворога арабів. А втім, коли б арабсько - ізраїльський конфлікт відновився, Америка стала б перед дуже важкою дилемою, і це, природньо, було б на руку Москві. Чому, в таких умовах Москва мала б оплачувати утримання військ ОН, що забезпечують арабсько -, жидівське перемир'я?

Ще виразніше в цьому світлі виглядає політика Москви супроти Конґа. Відомо, скільки спроб робила Москва, щоб побудувати в Конґо свою базу чи хоч би мостовий причілок. Коли ж з цим їй не повелося, то сталося це передусім в результаті постави Америки і ОН. А раз так, Москва і її сателіти не хочуть давати гроші на справу, яка обернулася проти них. І щоб оправдати таке своє становище, вони кажуть, що війська ОН в Палестині і в Конґо є „інструментом імперіялістичної політики американських монополій". Так виразно заявив Ф. Федоренко, голова делеґації СССР в ОН, а за ним повторили це по черзі всі інші совєтські та сателітські делеґати, включно з Л. Кизею, що говорив в імені УССР.

Між іншим Кизя сказав, що „так звана фінансова криза ОН створена штучно" і що вона є результатом „аґресивної політики Америки на Середньому Сході і в Конґо, де американські інвестиції зросли останнім часом у п'ятнадцять разів"; що „колонізатори" використовують Об'єднані Нації як параван для того, щоб продовжувати поневолення африканських народів"; що „африканський континент дуже багатий, там є золото, діяманти, плятина та інші мінеральні ресурси, і американський делеґат не хоче говорити про те, як багато цього добра висмоктує Америка"; що в обличчі такого становища Україна не буде оплачувати дій „аґресорів" у Конґо і на Середньому Сході", навіть не заплатить тих вкладок, частина яких мала б піти на облігації для покриття коштів утримання військ ОН в Африці.

Чи в результаті такої совєтської політики треба сподіватися ще більшого послаблення ролі Об'єднаних Націй або взагалі їхнього повільного завмирання? Не треба забувати, що, крім фінансових і політичних причин, є ще й інші, які впливають на затрату значення цієї міжнародної організації. Вистачить згадати, що чимало найважливіших питань міжнародної політики вирішується прямо по лінії Вашинґтон - Москва, отже без участи Об'єднаних Націй.

Однак, можна сміливо твердити, що Об'єднані Нації, як єдиний форум, на якому зустрічаються майже всі держави світу, будуть існувати й далі. Передусім тому, що властиво всі народи заінтересовані в тому, щоб така організація існувала. Свого часу президент Кеннеді сказав, що ОН потрібні передусім для малих держав, бо в ОН вони можуть шукати для себе захисту. В цьому є багато правди, навіть якщо говорити тільки про моральну оборону чи про можливість публічно говорити про свої кривди.

Але, з другого боку, в існуванні ОН заінтересовані також і великодержави. Для московської пропаґанди це ідеальний форум. Для Вашинґтону це насамперед місце зустрічі з представниками понад сотні держав, це можливість публічно з'ясовувати американську зовнішню політику і обороняти її від совєтських нападів. Нарешті — і це видається найбільш важливим — форум ОН є частинним, принаймні, засобом для збереження миру і відвертання загрози війни. В цьому можна було переконатися декілька разів за час вісімнадцятирічного існування цієї організації, і це може в найбільшій мірі причиниться до того, що сучасна фінансова і політична криза ОН не приведе до їх розвалу.

„ПО ДРУГОМУ БОЦІ ТИНУ"

Вліті минулого року група американських учнів середніх шкіл відбула оригінальну подорож на 2 700 миль по країнах - сателітах і Совєтському Союзі. П'ятнадцять юнаків під проводом трьох виховників - учителів двома автобусами за 9 тижнів переїхали Чехо - Словаччину і Польщу, відвідали Україну і Білорусь. Оригінальність подорожі полягала в тому, що молоді американські туристи ночували переважно в своїх шатрах під голим небом по селах, хуторах і на передмістях великих міст. Ця небувала ескапада відбулася за окремим дозволом совєтських властей, під умовою: мандрівники мусіли придержуватися заздалегідь визначених шляхів і кожна їх група мусіла мати щонайменше двох совєтських провідників.

З кінцем травня цього року учасники мандрівки в царство серпа й молота поділилися своїми враженнями на сторінках бостонського тижневика „Кришчен Саєнс Монітор", написаними під назвою „По другому боці тину". Подаємо цікавіші місця з їхнього репортажу.

Як пишуть юнаки, у своїй подорожі не натрапляли вони на якісь поважні труднощі щодо контакту з місцевим населенням завдяки „активній і цінній допомозі" симпатичних совєтських студенток, їхніх офіційних супутників з рамені „Інтуриста", Лідії і Ляни (Уляни?).

Польщу й Чехо - Словаччину молоді американські „пошукувачі правди" об'їхали самотужки, без призначеної їм асисти. Аж прибувши до Ужгороду були вони заскочені тим, що для їхньої „вигоди" на час одномісячної подорожі по шляхах СССР призначено для них дві супровідниці. Це були незвичайно інтеліґентні студентки, гаразд ознайомлені з американським побутом і кулінарними звичками, з перфектним знанням англійської мови.

У перших днях в одному й другому автобусі американські юнаки ставилися до своїх наказних товаришок доволі стримано, якщо не холодно. Щойно за кілька днів, після „незвичайних прислуг", що на кожному кроці в чужому довкіллю робили Лідія і Ляна, стали відноситися вони до своїх супровідниць, як до „рідних духом і близьких інтелектом" друзів ...

В Ужгороді не дано їм дозволу таборувати під голим небом, мовляв, „відповідних для цього місць у тому місті і на його периферіях немає". Потім по „прямому дроту" Лідія і Ляна заздалегідь приготовляли їм „затишне місце" десь на краю шосе, під лісом і т. д.

Переночувавши в ужгородському готелі, юнаки оглянули місто й вирушили далі верхами Карпат у напрямку Львова. Подорож нашими чудовими Карпатами описали туристи в незвичайно барвистий спосіб. Юнаки звертали увагу на все живе й мертве, що бачили з вікон автобусу: селянські хати, колгоспні лани на верхівях гір, жінок при праці, малих дітей на сільських площах, курей, гусей і телят, що частенько гальмували дорогу закордонним гостям.

Цікаві спостереження американських середньошкільників: біля кожної хати бачили вони овочеві дерева, багато квітів і старанно оброблені малі ділянки землі. Це — відома нам, українцям, мати й кормителька закріпаченого колгоспного люду — присадибна ділянка. Там поралися здебільша старші віком особи, в приношеному вбранні. Взагалі вбрання сільського населення „одноманітне", завважують молоді туристи.

Де тільки не зупинялись туристи американські школярі, населення ставилось до них дуже прихильно. Туристи самі приготовляли собі їжу, купуючи хіба хліб, молоко та овочі. Їхньому кулінарному мистецтву придивлялись цікаві очі старших та дітвори. Дехто з місцевої молоді звертався до них поанглійськи, зате американські юнаки були здані щодо місцевої мови на ласку Лідії і Ляни.

Репортаж у бостонському щоденнику прикрашує знімка: заокеанські студенти оточені юрбою в львівському парку.

Два дні у Львові належать до найбільш живих і „політичних" картин з мандрівки цих юнаків. Даємо слово авторам репортажу „По другому боці тину":

„Наші найцікавіші переживання в СССР мали місце у Львові. Znявши свої харчі з даху автобуса, обладовані хлібом, капустою, конфітурами й олією із земляного горіха, пішли ми до невеликого парку. Там посідали ми на лавках, що стояли уздовж алеї, і почали снідати. Для місцевого населення це було щось небувале, бо цього тут у парках не роблять. Нас стали розпитувати: хто ми, звідки ми, і незабаром усі довколишні стежки наповнились цікавим людом.

Коли ми заносили свої речі до автобусу, юрба народу йшла за нами, з усіх боків ставили нам запити. Яких дві сотні людей облягло травники. Два поліцисти почали кричати, щоб люди розійшлися . На наше здивування, з юрби понеслись вигуки, щоб поліцисти забиралися геть. Після того поліцисти залишили людей в спокою. Понад три години тривали наші балачки та дискусії і були б тягнулись ще довше, якби не те, що ми мусіли бути на час в іншому місці".

На жаль, ані словом не згадано в репортажі, про що саме йшли балачки і пристрасні дискусії у львівському парку поміж репрезентантами вільного світу і духово та національно загнузданими комунізмом громадянами Львагорода. І це, на нашу думку, найслабша сторінка цього довгого й оригінального репортажу.

С. Ів.

Спадкоємці де Ґоля

Франція. — Їдучи автом упоперек Франції, я не мав ніяких пригод з охоронцями режиму: авто мало німецьку відзнаку і не викликало підозріння у поліцистів, що стоять на перехрестях. Вони перевірюють осіб, що можуть належати до таємної терористичної організації, званої — ОАС.

Минулого й передминулого року ці три букви часто доводилось бачити на будинках, на мостах і просто на дорогах. Організація Таємної Армії, що має свій почин з Альжиру, завзялася убити ген. де Голя, президента французької республіки. Її керівництво перебуває за межами Франції. Число і сила ОАС невідомі.

Але, як показує історія, навіть мала терористична організація може стати великою небезпекою для представників влади. Так, наприклад, партія Народної Волі, з кількома десятками відважних терористів, держала в страху царську адміністрацію в роках 1878-1895. Тому не диво, що французький уряд старається поліційними відділами охоронити свого президента від замахів збоку ОАС. Кажуть, що 20 тисяч поліцистів вдень і вночі вишукують в різних частинах Франції осіб, яких підозрівають у приналежности до ОАС.

При такій ситуації нема дива, що в суспільстві цієї країни раз-у-раз обговорюється питання: що буде після де Голля? Президентові є тепер 72 роки. Як довго йому буде служити здоров'я? І як довго вдасться органам безпеки охоронити його життя від атентатів фанатиків? Бо, з усього видно, при нових президентських виборах де Ґолль знову вийде переможцем. Він створив систему плебісцитної демократії: де Ґолль звертається до народних мас через голови партійних провідників і вимагає від „людини з вулиці" відповіді — „так" або „ні" на рішальні проблеми внутрішньої і зовнішньої політики.

Слід зазначити, що французькій демократії наробила великої шкоди многопартійність. Більше як десять партій змагалося у виборах до парляменту, і майже всі пропонували виборцям подібні програми, включно з комуністами. Більшість у парляменті творилася на підставі компромісів між різними партіями. Тому ні один уряд не міг ясно поставити і докладно вирішити проблеми Франції. Наприклад, війна за колонію в Індокитаї Франція вела від 1945 до 1955 року, хоч відповідальним політикам було ясно, що тої війни вона не могла виграти. Цвіт французького офіцерства гинув у тій війні, але не мав уряд рішучости покласти війні кінець. Те саме ділялося в Альжирі, де повстання проти Франції почалося в 1956 році. Треба, однак, ствердити: уряд Франції на чолі з Гі Молле, (соціяліст) хотів скінчити війну в Альжирі, визнавши незалежність цієї країни. Але найзавзятішими противниками замирення з Альжиром були провідники партії де Ґолля. Особливо визначався своєю непримиренністю супроти незалежности Альжиру Мішель Дебре. Коли де Ґолль у 1958 році прийшов до влади, то цей самий Дебре, як голова уряду, визнав самостійність Альжиру...

Не зважаючи на глибоке невдоволення в армії з приводу „здачі Альжиру", де Ґолль удержався при владі і його партія в останніх виборах до парляменту в 1962 році здобула велику перемогу. Ця партія має тепер більшість у парляменті. Чи ця партія матиме перевагу в країні і після де Ґолля? На це дають неоднакову відповідь. Одні кажуть, що ця партія не має „ні ідеології, ні програми", її членів об'єднує віра в „звізду" генерала де Голля. Після нього така партія розпадеться.

Інші висловлюють протилежний погляд, мовляв, доба „ідеологічних партій" минула. Виборці не питають, якої „віри" є партія, а цікавляться, яку конкретну програму реформ дає та чи інша партія. Якщо партія де Ґолля після його смерти забезпечить невпинний розвиток господарства і постійний зріст добробуту мас, то така партія може мати успіх у виборах і лишитися при владі. Майбутність покаже, чия правда в цих здогадах.

Viator

Всеволод Ісаїв

Енцикліка Папи Івана XXIII „Мир на Землі"

(1)

Енцикліка Папи Івана XXIII „Мир на Землі", хоч вона восьма з черги написаних енциклік, викликала в світі відгук, який, мабуть, ніяка з модерних енциклік ще не мала. Світова преса, голови держав, ієрархи різних релігійних груп — усі висловлювалися про неї публічно й назагал прихильно. Без сумніву, цей документ, поруч енцикліки „Матір та учителька", заслуговує на особливу увагу.

Енцикліка „Мир на Землі" заадресована до всіх людей доброї волі, не тільки до вірних, і Папа Іван кілька разів підкреслював це у своїх авдієнціях. Фактично Папа Іван говорить в імені цілого людства, і, мабуть, він одинокий у сьогоднішніх часах, що на таке відважується. Власне й зрозуміти цю енцикліку можна тільки з цієї вселюдської, універсальної точки погляду.

Енцикліка „Мир на землі" складається з короткого вступу і з п'ятьох логічно пов'язаних між собою частин. Перша частина торкається відносин поміж одиницями, друга — відносин поміж одиницями і громадськими властями, третя — відносин поміж державами, четверта — відносин людей і держав до світової спільноти; п'ята, остання частина, це душпастирський заклик голови Католицької Церкви.

Головною засадою енцикліки й наріжним каменем миру на землі є признання людської гідности. В словах Папи „кожна людська спільнота, якщо вона має бути добре упорядкована й продуктивна, мусить поставити за свою основну засаду те, що кожна людська істота є особою, тобто її природа обдарована розумом і вільною волею. Тому кожна людина має власні права й обов'язки, які випливають безпосередньо й одночасно з її природи, і з цієї причини вони є універсальні, незнищимі і невідлучні".

Папа перечислює й пояснює права і зв'язані з ними обов'язки людини. Між ними підкреслює, що право на життя означає також право на всі засоби, які забезпечують здоров'я, працю, старечий вік й т. д. Далі звертає увагу на права, зв'язані з моральними й культурними вартостями, на право почитати Бога згідно зі своєю совістю, право вільно вибирати свій стан життя, право вільно сходитися й приставати з іншими людськими істотами, право еміґрувати й іміґрувати, економічні й політичні права.

Далі енцикліка підкреслює конечність авторитету в суспільстві, що такий авторитет має своє джерело в Божім авторитеті й що ціллю авторитету є досягнення спільного добра.

Особливу увагу звертає Папа Іван XXIII на права й обов'язки держав, на їхнє справедливе відношення до національних меншин, на проблему балансу поміж числом населення й засобами життя, на проблему політичних утікачів і, нарешті, на проблему міжнародного роззброєння. Одною з найважливіших проблем, яку енцикліка порушує, є питання взаємної залежности і універсального спільного добра.

Не буду тут давати докладного резюме енцикліки. Таке резюме ледве чи можливе, бо енцикліка „Мир на землі" творить логічну цілість, і кожне резюме цю цілість розбивало б. Щоб охопити арґументативну цілість енцикліки, найкраще самому її прочитати. Тут хочу дати тільки характеристику енцикліки і звернути увагу читачів на деякі моменти.

Поперше, енцикліка „Мир на Землі", подібно як і всі інші папські енцикліки, відповідно загальне, не дає якогось детального пляну чи специфічної політичної програми. Ці речі Папа лишає іншим, особливо світським, особам, яких він виразними словами до цього закликає, вважаючи це їхнім обов'язком брати участь у громадському житті. Ціль енцикліки — дати загальні засади суспільної дії, засади для тих, хто безпосередньо відповідає за щоденні події.

Одначе з другого боку, енцикліка „Мир на Землі", як багато коментаторів в тому погоджуються, є конкретна й специфічна. В суті речі, вона виглядає конкретнішою й специфічнішою, як котра інша з сучасних суспільних енциклік. Папа старається якнайбільше пристосувати засади до нових, змінливих обставин нашого часу.

Той факт, що умовини змінюються і що старі засоби не все надаються до нових обставин, є одною з найважливіших передумов енцикліки. Три рази Папа немов перериває енцикліку, щоб застановитися й підрахувати деякі риси сучасности. От, наприклад, наприкінці першої частини Папа каже, що наша доба має три важливі характеристики. Перша: робітнича кляса ступнево здобула собі місце в економічному й політичному житті і сьогодні вже не дає собою помітувати, немов би вона була нерозумним і безвільним предметом для сваволі чужого вжитку інших. Друге: жінка сьогодні бере активну участь в громадському житті й вимагає гідних людської особи прав, як в громадському, так і в домашньому оточенні. Нарешті, в модерному світі всі народи або вже здобули свою незалежність, або в дорозі до неї, так, що внедовзі світ перестане бути поділений на народи панівні, і народи поневолені.

В іншому місці Папа завважує, що люди чимраз більше переконуються, що роздори поміж державами краще розв'язувати переговорами, ніж зброєю. Папа відразу зазначає, що, на жаль, таке переконання випливає у великій мірі зі страху перед атомовим знищенням, і водночас цей страх спонукує видавати великі суми на зброєння з ціллю запобігти знищенню. Але тут власне й криється промінь надії. Бо, каже Папа, коли люди сходяться й обговорюють разом пекучі проблеми, то є можливість, що колись вони відкриють у собі ланки, які їх єднають, а саме ті, які випливають із спільної людської природи, ланки не страху, а людської любови.

Кир Йосиф Шмондюк і голова ЦКАБН Яр. Стецько прибудуть на Оселю СУМА

Після зимової перерви, відновлена й розбудована Оселя Сума біля Елленвілу Н. Й. готується зустріти достойників і тисячі гостей: 15 червня відбудеться там Святкова Ватра, а в неділю, 16 червня — заходами Організації Визвольного Фронту — великий здвиг народу в поклоні Героям української національної боротьби.

Недільні урочистості будуть попереджені сумівською Святковою Ватрою в суботу, поблизу Пам'ятника Героям. Після урочистого відкриття з словом виступить д-р Петро Мірчук, а потім самодіяльні сумівські групи, в тому числі Мистецька група під керівництвом відомого актора Є. Курила та бандуристки з Ню Йорку, під дириґуванням п. Данилова.

У недільній програмі під гаслом „Поклін Героям" (з відзначенням 25-річчя смерти сл. п. полк. Євгена Коновальця) після Архиєрейської Служби Божої, що її в асисті священиків відправить на Оселі Їх Ексцеленція Кир Йосиф Шмондюк, — виступить кол. голова Уряду України, тепер голова ЦК АБН, п. Ярослав Стецько.

Святкову промову, пов'язану з Зеленими Святами і традиційним українським вшануванням Полеглих Героїв у боротьбі за національну суверенність і державність України, виголосить д-р Михайло Кушнір. Після того розпочнеться мистецька програма: виступи мішаного хору Осередку СУМА в Ню Йорку та чоловічого хору „Гомін" під дириґуванням М. Кормелюка, Капелі Бандуристок з Ню Йорку, театралізована рецитація „Присвята героям" у виконанні юнацтва Осередку СУМА в Нюарку, під керівництвом сотника Ю. Кононова.

„Здобуде той, хто не забуде!" — так сказав один французький поет. Згадаємо ще перед 15 - 16 червня на Оселі СУМА біля Елленвіллу і про усіх нас закордоном зобов'язуючий вислів Івана Франка: „Кожний думай, що на тобі мільйонів стан стоїть". Тінь Тих, що склали на вівтар Батьківщини найбільшу жертву, чекатимуть нас у ті дні там, у горах, що так нагадують зелені Карпати.

Цьогорічні Зелені Свята — на Оселі Спілки Української Молоді, — нашої надії і гордости. Молодь продовжуватиме українську Визвольну Боротьбу і національну справу, якщо ми самі ні на мить про неї не забудем.

Вирушаймо ж до тих святих прапорів, що вже повівають над Оселею!

Пресбюро ООЧСУ

ОРГАНІЗАЦІЇ ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ в ЗДА

В неділю 16-го червня 1963 року,

год. 10.30 ранку

Оселя СУМА в Елленвілі, Н. Й.

в ДВАДЦЯТИП'ЯТИРІЧЧЯ СМЕРТИ

сл. п. полк. Євгена КОНОВАЛЬЦЯ

ПОКЛІН ГЕРОЯМ

Архиєрейську Службу Божу

— відслужить —

Їх Високопреосвященство Кир ЙОСИФ,

Єпископ Стемфордської Епархії.

ПРОГРАМА:

СЛОВО В. ПРЕМ'ЄРА УКРАЇНИ, ГОЛОВИ ЦК АБН п. Я. СТЕЦЬКА, СВЯТОЧНА ПРОМОВА Д-РА М. КУШНІРА. ВИСТУПИ МІШАНОГО ХОРУ ОСЕРЕДКУ СУМА В НЮ ЙОРКУ І МУЖЕСЬКОГО ХОРУ „ГОМІН" ПІД ДИР. п. М. КОРМЕЛЮКА, КАПЕЛІ БАНДУРИСТОК ОСЕРЕДКУ СУМА В НЮ ЙОРКУ ПІД ДИР. п. М. ДАНИЛІВА, РЕЦИТАЦІЇ „ПРИСВЯТА ГЕРОЯМ" ЮНАЦТВА ОСЕРЕДКУ СУМА В НЮАРКУ ПІД КЕР. п. Ю. КОНОНІВА.

В суботу 15-го червня 1963 року

год. 8-ма вечора

Святочна Ватра

Чисельною участю віддаймо поклін Героям-Борцям за Волю України.

КОМІТЕТ

Зголошення на автобуси приймають Відділи ООЧСУ і Осередки СУМА.

Пластові табори літом 1963 р.

Повідомляємо, що всі пластові осередки вже переводять реєстрацію учасників на цьогорічні літні табори.

За інформаціями, картами зголошень і списком потрібного виряду слід звертатися до місцевих пластових станиць і груп.

Адреси пластових таборових комісій:

„Бобрівка" б. Гартфорду, Конн.
Секретар ОТК: пл. сен. В. Шраменко,
82 Derby Avenue, NEW HAVEN, Conn.

„Вовча Тропа", Іст Четгем, Н. Й.
Пл. сен. О. Юзенів, Plast, Inc.
140 Second Avenue, NEW YORK 3, N.Y.

„Зелений Яр" б. Дітройту, Миш.
Пл. сен. Р. Татарський,
2992 Goodson, DETROIT 12, Mich.

„Новий Сокіл" б. Бафало, Н. Й.
Пл. сен. О. Бережницький,
402 Sweet Avenue, BUFFALO 11, N. Y.

КРАЙОВА ТАБОРОВА КОМІСІЯ
при КПС в ЗДА

Сьомий Конґрес ТУСМ

Сьомий з черги Конґрес Товариства Української Студіюючої молоді ім. Миколи Міхновського (ТУСМ) відбувся 18 і 19 травня в Дітройті. На голову перевибрано інж. Богдана Кульчицького.

Імпозантні залі будинку мекҐрегор місцевого Вейнського університету вітали делеґатів з більших міст Канади й Америки. Щоб звітувати про пророблену працю та плянувати на майбутнє, з'їхалися делеґати з Філядельфії, Шикаґо, Ню Йорку, Нюарку, Дітройту, Клівленду, Монтреалу, Торонта, Віндзору.

Конґрес вміло вела президія в складі: голова — Ігор Чума, Філядельфія; заступник — Ігор Кунаш, Клівленд; секретарювали — Зеня Сохор Філядельфія і Тамара Дужа, Дітройт.

Численні привіти церковних і політичних провідників та братських товариств спричинилися до успішного переведення Конґресу.

Між численими гостями, які прислухалися нарадам, слід згадати отців Патрикія Пащака, ЧСВВ і Яремію Барнича, ЧСВВ з парохії Непорочного зачаття. Отець Пащак молитвою розпочав Конґрес, просячи Всевишнього про успіх Конґресу та про допомогу у виконуванню плянів.

В перший день Конґресу делеґати і гості вислухали чотири доповіді: „Український націоналізм в теорії і практиці" — Володимир Будзяк, „Об'єднані Нації і Анти-Большевицький Бльок Народів" — Аскольд Скальський, „Участь українських студентів і громадянства в американському суспільному житті" — Тарас Когут, „Товариство Української Студіюючої Молоді ім. Миколи Міхновського" — Богдан Кульчицький. Жива дискусія над виголошеними доповідями доказали, що теми були часові, та що ними цікавляться. Конґресовий Равт виповнив суботню вечірню програму.

Після вислухання Богослужень в місцевих церквах, делеґати VII Конґресу присвятили другий день організаційним справам, кульмінаційною точкою яких було вибрання нових керівних органів: Головна Управа: голова — Богдан Кульчицький, перший заступник і ідеологічно-політичний референт Константин Савчук, Нюарк; другий заступник і організаційний референт — Тарас Когут, Дітройт; третій заступник і референт зовнішніх зв'язків — Аскольд Скальський, Філядельфія; четвертий заступник і представник на Канаду — Роман Гуцал, Монтреал; пресовий референт — Тамара Дужа, Дітройт; фінансовий референт — Володимир Будзяк, Ню Йорк; кореспонденційний секретар — Л. Чорнобрива, Філядельфія; протоколовий секретар — Рената Шаран, Філядельфія. Вільні члени: Ігор Кунаш, — Клівленд; Зеня Сохор — Філядельфія; Зірка Колінко — Філядельфія; Марта Савчак Нюарк. Контрольна Комісія: голова — Ігор Чума, Філядельфія; заступник — Богдан Футей, Клівленд; члени — Ігор Іваницький, Дітройт, Павло Крутяк, Шикаґо; М. Филипович — Філядельфія.

Товариський Суд: голова — Наталка Бандера, Торонто; заступник — Богдан Вальків, Монтреал; члени: Юрій Кульчицький, Клівленд, Марійка Подгурська — Дітройт; Ігор Скубяк — Шикаґо.

Д-р Віктор Пацлавський доповідав про т. зв. „бунт" дрогобицької вартової міліції

В Українському Військово-Історичному Інституті НТШ відбулася 30-го березня чергова прилюдна наукова конференція, на якій доповідав д-р Віктор Пацлавський на тему „Українсько - польські бої на дрогобицько-бориславському відтинку та квітневий „бунт" дрогобицької міліції в 1919 році". На Конференції, якою проводив директор Інституту сот. З. Стефанів, — були приявні президент УНР в екзилі д-р С. Витвицький та голова европейського відділу НТШ і гол. редактор Енциклопедії Українознавства професор д-р В. Кубійович та численна авдиторія, що виповнила залю, хоч в тому самому часі відбувалося аж кілька імпрез в Ню Йорку. Про рівень, доцільність і вартість тієї незвичайно точно формульованої доповіді й про конечність її негайної публікації друком — висловлювалися всі без винятку, із відомими українській громаді іменами, дискутанти.

Д-р Пацлавський, наочний свідок тих подій, як член дрогобицької Національної Ради та крім того як один із правних оборонців з уряду перед українським воєнним трибуналом, ворохобників з дрогобицької міліції, збаламучених кількома одиницями, — довів у своїй двогодинній доповіді, вислуханій в напруженні із великим зацікавленням, — що цей ефемерний „бунт", який не тривав навіть і одну добу, — не мав ніякого політичного підложжя, не був інспірований большевиками, ані поляками, але тільки кількома одиницями, поворотцями з російського полону ще за Австрії, що проголосили себе „радою жовнірських депутатів" (навіть не робітничих і селянських) і то тоді, коли прийшло рішення висилання вартової міліції на фронт. Такий висновок доповідача є і власне всупереч твердженням підсовєтських українських істориків, що цю незначну подію роздувають в останньому часі, як проголошення „радянської" влади в Дрогобичі та бунту дрогобицького гарнізону проти леґальної тодішньої української влади.

З. С.

Увага! ШИКАҐО й ОКОЛИЦІ! Увага!

В неділю, 9-го червня 1963 року

— відбудеться —

28-ий ТРАДИЦІЙНИЙ ДЕНЬ УНСОЮЗУ в ШИКАҐО

у FOREST HILL PICNIC GROVE
при Higgins Road — ELK GROVE, Ill.

З ТАКОЮ ПРОГРАМОЮ:

1. Вибір Королеви Популярности УНСоюзу Шикаґівської Округи на 1963-64 рік.
2. Передача переходового прапору УНСоюзу Шикаґівській Окрузі, яка в 1962 році приєднала 561 нових членів і здобула перше місце між всіма Округами ЗДА і Канади.
3. Передача переходового прапору Відділів УНСоюзу Шикаґівської Округи Відділові 379 УНСоюзу, який в 1962 році приєднав без допомоги організаторів нових 74 членів.
4. Вартісні виграшки, як телівізійний апарат, радіо, електричний вітрак, товстер та інші цінні речі.
5. Гри і забави для старших і дітей з нагородами.
До танців приграватиме знана оркестра п. Пришляка.

Автобус на площу від'їде о год. 1-ій по полудні від Дому Відділів УНСоюзу при 841 N Western Avenue.

З доходу буде створена стипендія для трьох незаможних учнів у літніх таборах і ми всі є заінтересовані в тому, щоби тій шляхотній цілі допомогти. Тому запрошуємо все Українське Громадянство міста Шикаґо взяти як найчисельнішу участь в тому Союзовому Дні.

За Окружний Комітет Відділів УНСоюзу в Шикаґо:

Тарас ШПИКУЛА, Предсідник — Інж. Михайло ХАРІВ, Секретар

Читайте українські книжки й газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила!

КНИЖКИ

РАДИМО ПРОЧИТАТИ

Висилаємо безкоштовно книжки Барки, Чапленка, Ореста, Осьмачки, Машила та ін., а також збірники „Ельдорадо", „Волосожар" та „Грім за зорею" (1963). На поштові видатки просимо додати 1 або 2 доляри. Замовлення слати на адресу: I. MANYLO, P. O. Box 472 VINELAND, N.J., U.S.A.

З'їзд абітурієнтів з-перед 50 літ

Ню Йорк. — 1-го червня. Тут відбувся дня 30-го травня з'їзд абітурієнтів, які 50 років тому здавали іспит зрілости (матуру) в тернопільській державній гімназії з українською мовою навчання. Було це в травні при кінці шкільного року 1912-13. З'їзд почався Богослуженням у церкві св. Юра в Ню Йорку. Богослуження відправили два абітурієнти з 1913-го року о. Євген Мацелюх і о. Андрій Стасюк. До панахиди за померлих, переважно на воєнних фронтах стало три священики, а саме: два вже названі й о. Кекіщ, абітурієнт із 1903-го року. Після Богослуження всі присутні перейшли до Українського Народного Дому, де почалося врочисте засідання всіх тих, що на з'їзд з'явилися. Засідання відкрив зворушливими словами д-р Василь Палідвор з Ню Йорку. Він же відчитав привіти від двох товаришів, що внаслідок недуги не могли приїхати, а це від о. Василя Зварича з Канади і тов. Василя Щкварка з Кентон, Огайо. У сходинах взяли участь з дружинами о. А. Стасюк із Боффало, проф. Пилип Гайда з Дітройту, п. Василь Кінах з Гартфорду, о. Євген Мацелюх із Стетен Айленд, п. Василь Палідвор з Ню Йорку і п. Василь Мудрий з Йонкерсу, Н. Й.. Зібрано відомості про долю 64-ох матурантів. Про інших 16-ох учасників матури не можна було згадати, бо не було ані фотознімок, ані списків. Наша 8-ма гімназіяльна кляса мала аж два відділи, а в кожному було по сорок учнів. Таким чином із усіх 80-ти абітурієнтів при життю залишилось тільки дев'ятьох. Реферат про цей річник матурантів з-перед 50 років виголосив тов. Василь Мудрий. Після того була низка спогадів учасників про минуле. Після спільного обіду всі учасники з'їзду зворушливо попрощалися і роз'їхалися. З нагоди з'їзду учасники вислали привіт своєму шкільному товаришеві о. д-рові Йосипові Сліпому, галицькому Митрополитові та львівському Архиєпископові до Риму. Крім того вислано привіт одинокому живому ще професорові тернопільської гімназії що був екзамінатаром при матурі (Відділу „Б") Михайлові Губчакові в Шикаґо.

Українська Літературно-Мистецька Клюб Ню Йорк

● Літературно - Мистецький Клюб в Ню Йорку — повідомляє, що в п'ятницю, 7-го червня цього року відбудеться доповідь інж. Захара Івасишина на тему: „Чинґіз-хан — засновник Монгольської імперії. Битва між українськими та монгольськими військами над р. Калкою 1223-го року та її наслідки. Упадок київської княжої держави в 1240-му році".

Увага! ДЖЕРЗІ СИТІ й ОКОЛИЦЯ! Увага!

ВІДДІЛ УККА у ДЖЕРЗІ СИТІ ЗАКЛИКАЄ

Українське Громадянство нашого міста взяти участь у вшануванні мільйонів жертв голоду в Україні в 1933 р. до якого свідомо довела червона Москва.

ЖАЛОБНІ УРОЧИСТОСТІ

— відбудуться —

в неділю, 9-го червня ц. р.

біля Церкви Пам'ятника в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

СПЕЦІЯЛЬНІ АВТОБУСИ від'їдуть цього ж дня о год. 10-ій рано з Джерзі Сиіті з-під Українського Народного Дому, 92-96 Фліт вул.

Зголошуватися якнайскоріше в Управи УНДому, тел. OL 6-7755. Оплата в обидві сторони — $2.00.

УПРАВА ВІДДІЛУ УККА в ДЖЕРЗІ СИТІ

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК у США

НАУКОВА КОНФЕРЕНЦІЯ

Природничого відділу і Правничо-Економічної секції Академії, присвячена сучасному станові сільського господарства СССР і України.

ДОПОВІДІ

Олександер АРХІМОВИЧ: „Наслідки сільського господарства СССР і Україна в 1962 році в порівнянні з минулими роками".

Іван БАКАЛО: „Проблема продукції молока в СССР і на Україні".

Всеволод ГОЛУБНИЧИЙ: „Проблеми сільського господарства, як частини цілости економіки СССР і України".

Конференція відбудеться в суботу 8-го червня 1963 року о 7-ій год. веч. в будинку Академії: 206 Вест 100-та вул., Ню Йорк.

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ КЛЮБ у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

В суботу 8-го червня 1963 р. о год. 7:30 веч.

Домівка СОЮЗУ УКРАЇНОК при 13 вул. 4936 Н.

МИКОЛА КАРПИНИЧ

матиме доповідь п. н.:

Біографія Землі

ГОСТЕЙ ЩИРО ВІТАЄМО.

У жалібному повідомленні, яке появилось в ч. 103 „Свободи" з 1 червня ц. р. про ПАНАХИДУ, що була заповіджена на 2 червня ц. р. о 12 год. впол. у Свято-Троїцькому соборі в Ню Йорку з нагоди другої річниці смерти

бл. п. інж. ОЛЕКСИ ТЕРЕБУСА

внаслідку технічного недогляду пропущено підпис „СЕСТРИ з РОДИНОЮ", що оцим спростовується.

УКРАЇНСЬКИЙ ХОР „ДНІПРО" в ТВІН СИТІ, Міннесота

— влаштовує

в НЕДІЛЮ 16-го ЧЕРВНЯ 1963 р. о 5-ій год. веч.

в БЕНТОН ГОЛ — YWCA — 1130 Ніколет Аве. МІННЕАПОЛІС

КОНЦЕРТ

НА ШАНУ КОМПОЗИТОРА

Григорія Т. Китастого

з нагоди 30-ліття його кобзарської діяльности.

У КОНЦЕРТІ бере участь сам ЮВІЛЯТ у власному сольо-репертуарі, з бандурою.

В програмі виконання композицій Г. Китастого. Виконавці — сольоспів: Оксана Бринь (сопрано), Михайло Даниленко (бас-баритон), Михайло Ковалевський (тенор) і Мирослав Павлишин (баритон). Фортепіяно: Кирилла Цареградська та виступ хору „Дніпро" диригент Микола Бринь.

Привітальні листи просимо надсилати на адресу: J. Janowycz — 164 W. Isabel, St. Paul, Minn.

(Червневе число хорового бюлетеню „Вісті" присвячене життю і творчости Г. Китастого).

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗИЧНИЙ ІНСТИТУТ в НЮАРКУ, Н. Дж.

— влаштовує —

в неділю, 9-го червня 1963 року, о год. 7-ій веч.

в залі CONTEMPORARY HALL — 7 Bleeker St., NEWARK, N. J.

ДИПЛОМОВИЙ РЕЧИТАЛЬ МАРТИ ЦИБИК

Фортепіян кляси проф. Галі КЛИМ

В ПРОГРАМІ:

ТВОРИ ВАХА-ВУСОНІ, БЕТОВЕНА, ШОПЕНА, ПАГАНІНІ-ЛІСТА, БРАМСА, ДЕБЮССІ, ПРОКОФІЄВА, ХАЧАТУРІЯНА, РЕВУЦЬКОГО І ГРУДИНА.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ ПОТОЧНІ ПОДІЇ [1963]

ЧЕРВЕНЬ:

9-го: Братство Пресвятої Тройці, 320 Відділ УНСоюзу в Балтимор, Ме., святкуватиме своє 50-ліття академією з участю на ній головного касира УНС Романа Слободяна.

9-14-го: Секретарсько-організаційний курс УНСоюзу на Союзівці.

22-го: Початок дитячого табору на Союзівці для дівчат. Табір триватиме до 13-го липня; після того відбудеться табір для хлопців.

ЛИПЕНЬ:

14-го: Починається на Союзівці дитячий табір для хлопців і триватиме до 4-го серпня.

СЕРПЕНЬ:

4-го: Починається на Союзівці 4-тижневі курси українознавства для молоді у віці від 16 до 20-го року життя. Курси триватимуть до 30-го серпня.

ВЕРЕСЕНЬ:

1-2-го: Зв'язаний з Днем Праці кінець тижня із традиційними, багатолюдними спортовими змаганнями на Союзівці.

15-го: Традиційний Союзовий Фестин на Союзівці в окремою програмою для відзначення 70-річчя „Свободи".

Канадійський ліберальний уряд предложив рекордовий бюджет — понад $6.5 блн.

Оттава. — Ліберальний уряд прем'єра Лестера Б. Пірсона предложив парляментові бюджет в сумі дол. 6,545,504,515 на новий фінансовий рік, що зачався 1 квітня 1963-го року. Впродовж дальших місяців уряд має предложити дальші проєкти урядових витрат, і тому передбачають, що бюджет на цей біжучий рік буде більший, як найбільший досі бюджет в історії Канади два роки тому (дол. 6,602,400.000). Прем'єр Джан Діфенбейкер предложив бюджет в сумі дол. 6,229,169,134, але в лютому його консервативний уряд впав, і той бюджетовий проєкт не був ухвалений. Пірсонів бюджет збільшений тому, що збільшено витрати на шпиталі і на добродійні цілі, на відсотки від федеральної заборгованости та на збільшення платень цивільних урядовців.

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього відійшов від нас у Вічність, в середу, 1-го травня 1963 року наш Найдорожчий

МУЖ, БАТЬКО і ТЕСТЬ

бл. п. Борис КУРКЧІ

(АЛЕКСАНДЕР ХМИЛЕВСЬКИЙ)

В безмежному болю, яке принесла нам ця болюча втрата, ми зазнали багато виявів щирого співчуття та піддержки зі сторони наших Рідних, Приятелів і Знайомих.

В першій мірі складаємо найщирішу подяку Високопреподобному Отцеві, місто-Настоятелеві Свято-Троїцької Катедри Прот. Ф. Димарові, за відслуження Парастасу і Панахид в каплиці похоронного заведення П. Яреми, Заупокійну Службу Божу в Св.-Троїцькій Катедрі при Брум вул. в Ню Йорку та запечатання гробу на цвинтарі в Бавнд Бруку.

Щиро дякуємо Центральній Управі ОДВУ за прощальні слова, які виголосив д-р Б. Левицький та д-р В. Вишиваному, що прощав Покійного від Т-ва Дністер, 361 Відділу УНС, інж. М. Ничові, що прощав від шкільних товаришів Покійного.

Ми безмежно вдячні Центральній Управі ОДВУ, 10-му Відділові ОДВУ в Ню Йорку, та голові Українського Золотого Хреста п-ні Д. Бойдуник за щирі слова співчуття та розради, та за численну організовану участь в похоронних обрядах, та за зложення квітів.

Щиро дякуємо голові Відділу ОДВУ в Бавнд Бруку, п. Теслевичеві за старання приготування поминок.

З глибини серця дякуємо шкільним товаришам зі студій в Брні (Чехи): інж. Р. Бобякові, інж. Я. Бойдуникові, інж. І. Духницькому, інж. М. Ничові, д-рові І. Галійові і Б. Пашківському, що не жаліли ні труду ні часу і з близьких чи дальших сторін прибули, щоб попращати Покійного, та короткими словами на поминках доповнили спільно пережитими споминами його тяжкий життєвий шлях.

Сердечно дякуємо п. М. Андрейкові, п. І. Яцишинові і п. М. Стецьковому, що служили своїми автами та в той спосіб дали змогу всім тим, що хотіли взяти участь у відпровадженню Покійного на місце вічного спочинку.

Щиру подяку складаємо о. канцлерові д-рові Желехівському, п. П. Шуганові, за щирі слова потіхи та розради у нашому тяжкому горю.

Сердечну подяку складаємо усім нашим Рідним, Приятелям, Знайомим і 2-му Куріню Пласту ім. Лесі Українки, за китиці квітів, що так прикрасили домовину Покійного, за численні щедрі пожертви на Служби Божі та інші цілі, та відпровадження Покійного в останню дорогу, на місце вічного спочинку, за всі листи і телеграми, які були для нас великою піддержкою у нашому невимовному горю.

Щиро дякуємо похоронному заведенню П. Яреми за сумлінне переведення похорону.

Хай Всевишній нагородить усіх Вас своїми Небесними і Земними ласками.

МАРІЯ — дружина
ОКСАНА, НАТАЛКА, ДАРКА, ЛЕСЯ — доньки
БОРИС — син
ЯРОМИР, ЗЕНОН, РОМАН — зяті

Рівночасно повідомляємо та запрошуємо усіх Рідних, Приятелів та Знайомих на Панахиду в 40-ий день смерти, що відбудеться 9-го червня ц. р. о год. 4-ій по пол. на цвинтарі в Бавнд Бруку.

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього, відійшов від нас, дня 16-го травня 1963 року, наш Найдорожчий

МУЖ, БАТЬКО і БРАТ

бл. п. Григорій ВОЛОС

Залишені в горю, цією дорогою, складаємо найсердечнішу подяку Друзям і Приятелям, за їх матеріяльну і моральну поміч.

Дякуємо Всечеснішим Отцям церкви Святого Духа в Честері: о. Пароховi Петрові Липину і сотрудникові о. Миронові Колмовському, за відправлення Парастасу і Панахиди в похоронному заведенні.

Всечесному о. Пароховi Петрові Липину, за відправлення Служби Божої, виголошення зворушливої проповіді і відправлення похоронів.

Членам церковного хору, при Українській Католицькій Церкві Святого Духа, за відспівання Панахиди, за квіти і пожертви на Служби Божі.

Осередкові СУМА ім. Ольжича-Кандиби в Честер за пожертву на Службу Божу і квіти.

Шпану Володимирові Корчинському за виголошення прощальної промови над гробом.

Високоповажаним Панству Катерині і Василеві Петрикам за їх великий труд, поміч і пораду, як в часі хвороби, так і під час похоронів Покійного.

Шпанам: Ігореві Смоліцкі і Михайлові Беці рівнож за труд і поміч, яку вони несли хворому і родині.

Всім, невимінених поіменно Приятелям, за пожертви, квіти, труд і зложення нам співчуття, за вияв християнської любови і всім тим які чим небудь причинилися, для вшанування пам'яті Покійного. Нехай Всевишній Бог винагородить Вас спеціяльними ласками.

На кінець складаємо сердечну подяку знаному українському похоронному заведенню пана Коцюбинського з Філядельфії за його сумлінну і совісну обслугу в часі похоронів.

ЄЛИСАВЕТА ВОЛОС — дружина
КАТЕРИНА ВОЛОС — дочка
КАТЕРИНА ВОЛОС-БАРДИН — сестра

Хроніка Клівлендського „Львова"

23 грудня мин. р. в Народному Домі Клівленду відбулися річні Загальні Збори УАСК „Львів". Признакою зборів була зміна статуту (яка може придатися й іншим спортовим клюбам): з уваги на труднощі з приявністю цілої управи на сходинах (засіданнях) правосильними стають теж рішення президії управи, що складається з голови, містоголови, секретаря, скарбника й організаційного референта.

В випадку „Львова" ці пости в такому ж порядку, зайняли: Ярослав Говиков-ич, Ярослав Потічний, Степан Маланчук і Роман Пігуляк (місце організаційного ще необсаджене). Ці назвища самі собою вказують на поворот до клюбової політики з-перед трьох років, коли „Львів" мав діяльних сім секцій, які не тільки брали участь у всіх змаганнях — турнірах СУАСТ — північ і УСЦАК, але й самі радо такі імпрези влаштовували.

23 лютого ц. р. у згаданому Народному Домі відбулася забава спортового „Львова", з участю асів „Веселого Львова" — Ірини і Юрія Лаврівських, з Боффала. Цісю ревізію наш спортовий клюб ще раз доказав, що дбає не тільки про справи тіла, а обидві мистців доказали, що вони в найвищій формі. Дискретною акомпаніяторкою при фортепіяні була п. Марія Бирнкевич.

Вісім років тому на футбольний турнір СУАСТ — Північ до Шикаґа їхав такий слабкий склад „Львова", що ніхто не хотів у ролі провідника його супроводжати. Хлопці поїхали сам, вдарили „Лева" 3:2, „Черника" (Дітройт) 1:0 — і як переможці, вернулися до Клівленду з завойованою чашою Парма Сейвінґ Ко.

Тепер цієї самої штуки довершили дівчата: відбиванкарки „Львова", під проводом Ірки Дубас. Вони вдарили двічі „Львів", — Шикаґо, змели всю решту конкуренції й виграли турнір — чемпіонат СУАСТ північ на 1963 рік. Ось назвища переможної дружини: Ірина Дубас (капітан), Дарка Голубець, Таня Петришин, Оля Михальчук, Надя Дідилиська й Віра Райца.

На жаль, не можна таких добрих вісток писати про чоловічу відбиванкову дружину: вічні терпя, претенсії, вічні сварки між змагунами... Висліди? До Шикаґа, на турнір СУАСТ - північ вони взагалі не позбиралися, а в турнірі місцевого „Ворд он Едкейшин" колишній чемпіон міста телімбасться... на останньому місці табелі.

Дуже милу несподіванку справила резерва „Львова", займаючи друге місце в „індор — турнаменті" — і запасних дружин. В фіналі львівяни тільки 2:3 програли проти чемпіона Клівленду — „Донав Швабен" (який, до речі, виставив майже комплетну першу дружину).

І знову сумна антистрофа: на жаль, не можна такого сказати про першу дружину „Львова": без найменшої змінової заправи, важкі, неповоротні „наші" програли в дісімковому турнірі Карміна 0:5 проти Донав Швабен, а потім 1:2 проти новика „меджор дивіжин" — Полоні й відпали від дальших гор. Може тренер Михайло Пришляк (вихованець французької школи) підтягне трохи львовян, а тренер доросту: Мирон Радзикевич, поверне знову захитану надію симпатикам, що з футболістів „Львова" колись таки вийдуть люди...

О. Гайський

• У Сайґоні, столиці Південного В'єтнаму, арештовано в'єтнамця Нгуєн Ван Муу, який признався, що належав до банди, яка мала виконати атентат на американського амбасадора Фредеріка Нолтінга. Нолтінг опинився на листі тих осіб, що їх комуністи рішили вбити.

Відвідини пані Д. Ребет у Сиракюзах і Бофало

Магістер Дарія Ребет прибула до Сиракюз в суботу, в пообідню пору. Вітали її на аеродромі мґр. Ілля Городецький, товариш Ребетів ще із гімназійної лавки, п. Омелян Граб, та мґр. Іван Гвозда. Було несподіванкою те, що появилася на летовищі також й делеґація від української студентської Організації, Сиракюзького університету, в складі панства Бутенків, та панів Чомка і Дутляка. Після того, як студент Дуплик привітав пані Ребет від студентства, я пані Бутенко вручила їй китицю рож, магістер Ребет безпосередньо стрінулася із представником найбільшої місцевої газети, жіночої секції, щоб дати інтервю, яке, включно із знимкою пані Дарії, було поміщене в надзвичайно прихильному тоні. Ці інтервю, як й також оце на радієвій програмі, відбулися завдяки старанню нашого активного студентства.

В суботу вечором пані Ребет стрінулася із українським студентством. Найголовніша стріча із всім українським громадянством міста Сиракюз відбулася в неділю, 17 березня, о год. 3-ій по пол. в залі Українського Народного Дому. Стрічу цю організувала місцева Делегатура Об'єднання Прихильників Визвольної Боротьби України в порозумінні з відділами УККА і СУА.

Доповідь п. Дарії Ребет на тему — „Політика Москви і український визвольний рух на тлі процесу Сташинського", — відкрив пан Омелян Граб.

Д-р Єршковська зложила подяку пані Ребет в імені СУА, і запросила пані Ребет — містоголову СУЖ на Німеччину на окремі сходини відділу СУА, скликані, щоб поговорити про спільні проблеми українського жіноцтва. Дякував пані Ребет інж. Сидорович, голова відділу УКК.

Іван Гвозда

Громадно і з'єднано привітали в нас, у Боффало 9 березня пані Дарію Ребет. Заля Укр. Дому Дніпро була повна, багато осіб змушені слухати доповідь стоячи.

За Президіяльним столом засіли — д-р Мих. Лоза і професор Олександер Вережницький. Голова місцевого Відділу ОПВВУ Яр. Пришляк, провадив програмою і представляючи пані Д. Ребет, вказав на жахливу трагедію особисту і родинну по втраті мужа і батька — для неї і для синів Андрія і Оксани, які по мужньому і геройськи перенесли страшний удар. Бо та сама кровожадна московська рука винищує найкращих провідних осіб, борців за волю України. А все скрито, підступно і огидно, лиш міняючи діяльности зброю. Револьверовими пострілами в потилицю знищено головного отамана Симона Петлюру, бомбою розшматовано творця ОУН — полк. Ев. Коновальця, страшною отрутою знищено д-ра Лева Ребета і Степана Бандеру.

75-хвилинну доповідь п. Д. Ребет присутні вислухали з запертим віддихом. Прелеґентка детально, речево і об'єктивно, та зі знанням проблематики нової дійсности на рідних землях доповідала про зміни на рідних землях.

Цього самого вечора, по доповіді в приміщенні Укр. Нац. Дому відбулася зустріч пані Д. Ребет із Представниками громадянства. При накритих столиках з чайком і кавою та солодким, засіло понад 56 осіб. Майстром церемонії був інж. Ол. Криницький. Щира й сердешна гутірка протягнулася аж по 12-ту годину вночі.

Я. П.

Бруклин — Північ в поклоні Матері

В Бруклині — Північ при 214-16 Ґренд Стріт в Українськім Національнім Домі відбулося свято „День Матері", яке влаштувала УНДім. О год. 5-ій веч при заповненій залі громадянством п. голова УНДому п. С. Кінь відкрив свято короткою промовою та попросив о. Менцінського, щоб християнським звичаєм, розпочав святочну імпрезу. Отець провів спільну молитву, поблагословив страви, які були приготовані п. М. Кунька. Опісля промовив о. Ю. Менцінський, який закликав матерей, щоб виховували свої діти в релігійному дусі і плекали найкращі чесноти. З черги о. И. Рейнарович згадав ро жінки героїні на рідних землях, що боролися в рядах УГА, УПА і тепер діяють там як неустрашимі героїні.

Промовляли п. Ю. Павчак, п. В. Бабський, п-і Баран, а п. В. Костик підніс многоліття всім мамам.

Мистецькою частиною провадив В. Сметанюк. Вона була досить обширна.

Реферат „Поклін Тобі, Українська Мамо", відчитала юначка СУМА О. Квасній.

Танцювальний гурток Ю. СУМА, керівником якого є п. Галатин, виконав „Катерина", „Кину кужіль", „Чумаки" і „Козачок". Танцювальний гурток школи українознавства під кер. п. Р. Петрини, виконав: „Коломийка - гуртова", „Коломийка - дві пари", і „Гопак".

Вільноручні вправи (2) серпами і прапорцями виконали юначки СУМА і (2) кид гранат із стріл з лука, юнаки, підготовані п. В. Сметанюком.

Виступ на акордіонах Ю. СУМА і учнів проф. А. Варчінка. До танців Ю. СУМА приграла музика проф. І. Овсака награна на тейпрекордер. Програма була переплетена деклямаціями Ю. СУМА. Тут належиться подяка проф. Юрченкові з Ню Йорку, який не жалів часу та труду в підготові юнацтва.

Кінцевою точкою була сценка: „Ангел на землі" Р. Завадовича, підготовлена невтомленим працівником сцени арт. Л. Рейнаровичем. Сценку виконала молодь школи українознавства, а ролю мами — п-і А. Кінь.

Пан С. Кінь подякував присутнім за численну участь і виконавцям програми. На закінчення буланчий осередку СУМА В. Босак ще раз подякував всім керівникам мистецьких гуртків.

Присутні, а головно мами із вдоволенням розійшлися домів.

В. С.

З життя „Рідної школи" у Фініксі

В 1962 році при Божій помочі та при великій організаційній здібності о. Михайла Горошка, зорганізовано укр. кат. парохію. Рівночасно по набуттю церковної залі, о. М. Горошко зорганізував „Рідну Школу, в котрій 30 дітей навчаються релігії і українознавства. П'ять дітей, це є американці, але батьки посилають до „Рідної школи", щоб їх діти вчилися української мови. Багато труду, самопосвяти і часу в навчанні дітей жертвують о. Горошко і учителі „Рідної школи": інженер Ярослав Сисин, Надія Комарницька і Леся Винничок, студентка університету. Головою Батьківського Комітету є п. В. Комарницький, котрий багато труду вкладає в організацію школи. Їхня праця має великі успіхи. Багато дітей, котрі не знали слова по українськи, беруть участь у імпрезах.

Діти „Рідної школи" є гордістю укр. кат. парохії та всієї громади міста Фінікс, що є великою заслугою о. пароха та учителів школи. 19 грудня 1962 року діти „Рідної школи" відіграли виставку „Св. Миколаївські ніч", пригадуючи традиції Рідної України. Багато праці у підготові виставки вложив п. Ярослав Сисин.

В неділю, 10-го березня 1963, в залі укр. кат. церкви, „Рідна школа" зорганізувала святочну академію, в честь нашого Генія Тараса Шевченка. Змістовний і глибоко обдуманий реферат про ролю Тараса Шевченка в відродженню української нації, виголосив о. парох М. Горошко. Зворушливо всі діти відспівали пісні: „Реве та стогне Дніпр широкий", „Садок вишневий" і „Як умру". Гарно деклямували: „Розрита могила" — Ірина Цепинська, „Мені тринадцятий минало" — Ганна Попович, „Мені однаково" — Оливія Ференті.

Гарно обдуманий реферат про незломність духа Тараса Шевченка в боротьбі з московським режимом виголосив диригент хору Іван Іваськів. Реферат був переплітаний деклямаціями дітей „Рідної школи": Г. Попович, С. Попович, І. Цепинська, О. Комарницький, Гарматій, Помяк, і зробив гарне враження. Відспіванням національного гимну закінчено це свято. Ввесь дохід з Академії, в сумі $24.50 вислано на будову пам'ятника Т. Шевченкові у Вашингтоні.

Дмитро Владимір

Подяка від митрополита Йосифа Сліпого

Високопреосвященний Митрополит Кир Йосиф надіслав до Митрополичої Канцелярії листа, в якому дякує Високопреосвященному Митрополитові Кир Амвросієві за відвідини в Римі та за передані пожертви від парафій, священиків і поодиноких вірних. Митрополит Кир Йосиф запевняє, що ті пожертви, переслані до Риму, будуть використані для потреб нашої Церкви і народу. В своєму листі Митрополит-Ісповідник пише: „Прохаю прийняти мою найщирішу подяку за все, а зокрема на Ваші руки складаю подяку і всім жертводавцям, бо нині неможливо мені подякувати кожному зосібна так, як я хотів би і як годилось би подякувати не тільки за матеріяльні пожертви, але, і то ще більше, за прихильність і зрозуміння для ваги нинішньої хвилини."

При цій нагоді подаємо список наших лікарів, що склали дар любови Високопреосвященному Митрополитові Кир Йосифові Сліпому, пересилаючи свої пожертви до Митрополичої Канцелярії у Філядельфії.

Жертводавцями, що бажали виявити свою пошану і любов до нашого Первосвященника Кир Йосифа є ось такі лікарі:

И. І. Бачинський, А. і И. Цап, Дмитро Фаріон, Василь Федорців, Б. А. Филипчак, Євген Грабарчук, М. Гук, С. і В. Гук, Михайло Яцух, Василь Кіналь, Мирон Кравчук, Микола Кузьмович, Іван Кизик, Степан Нечай, Богдан Олесницький, Роман Осінчук, Володимир Онуферко, Богдан Паньчук, Ярослав Рожанковський, С. і В. Шебуньчак, Тиховський, Ярослав Восвідка, Степан Ворох, Мирон Зарицький, Володимир Врецьона, Богдан Бабій, Богдан Бадан, Остап Баран, Михайло Цегельський, Гілярій Чолган, Хоркава, Чартацький, Микола Хиляк, Роман Граб, Іван Ярош, Григорій Явний, Р. Р. Ковальський, Юрій Кушнір, Роман Кісілевський, Лідія Лашевич, Иосип Любчак, Ів. Макаревич, Андрій Макарушка, Іван Мартинець, Мигоцький, Роман Мороз, Иосип Оришкевич, Клеменс Рогожинський, Тарас Шегедин, Сочинський, Володимир Стецький, Марія Стець, Олександер Стрільбицький, Олександер Сушків, Богданна Свистун, Ан. Тершаковець, Юрій Стефанівський, Микола Крижановський, П. Кінг, Стефанія Коренець, Іван Коропій, Роман Кузів, Миндюк, Іван Новаківський.

Митрополичий Ординаріят щиро дякує всім вищезгаданим Жертводавцям та запевняє, що при найближчій нагоді передасть цей дар любови з списком жертводавців Високопреосвященному Митрополитові Кир Йосифові Сліпому в Римі.

Від Митрополичої Канцелярії

Від Митрополичої Канцелярії

Наближається відпочинковий час — вакації. Знову оживляться відпочинкові оселі. Управи тих же осель писатимуть до Митрополичої Канцелярії, щоб надати їм священика, щоб він служив у неділі і свята для жителів оселі Божественну Літургію.

Щоб у майбутньому виминути різних непорозумінь у цій справі, треба, щоб управи осель придержувалися наступних приписів:

1. Кажеться: „санкта санкте сунт трактанда", тобто, святі речі треба свято трактувати. Божественна Літургія — це найсвятіша Жертва. Тому Св. Церква дала приписи, щоб Божественну Літургію служили у благословлених Божих храмах, зі всіми церковними приписами. До відслуження Божественної Літургії треба влаштовувати відповідну молитовню з престолом, іконостасом і проскомидійником. Це перша умовина для одержання дозволу служити на оселі Божественну Літургію.

2. Не треба забувати, що на таких оселях є українці католики і православні. Слід отже пошанувати релігійні почування і тих і тих. Тому й молитовниці треба влаштовувати окремо для католиків і для православних. Хоча ми, українці католики, бажали б собі того, щоб православні українці єдналися із нами на Богослужбах, то проте, ніколи не хочемо силою перетягати їх до наших церков. Цього самого вимагаємо від православних українців, що також повинні шанувати релігійні почування католиків. Тільки така взаємна толерація принесе вирозуміння і згоду.

3. Управа оселі має дати гарантії, що в даній молитовниці будуть відправляти тільки католицькі Богослужби.

4. Грошову збірку під час Богослужб призначується на виховання питомців, тому треба відсилати її до Митрополичої Канцелярії.

5. В Св. Письмі читаємо, що робітник є гідний своєї заплати. Тому управи осель мають винагородити труд священика, що приїздить на оселю, бо, як відомо, в ЗДА священик не одержує державної платні.

6. В країнах, де переслідують християнську релігію, священики не можуть служити Божественної Літургії в церквах, тому зі своїми вірними скриваються у приватних хатах чи в лісах. Тут, на Вільній Землі Вашингтона, можемо свобідно прославляти Господа Бога в наших церквах, тому немає потреби служити Божественні Літургії на місцях, що не надаються для Богослужб, чи в приміщеннях, які не є відповідно влаштовані.

Митрополича Канцелярія прохає усі ті організації, що мають свої оселі та плянують вносити прохання про дозвіл на відправлювання Богослужб, щоб перевірили, чи можуть виконати всі повищі умовини. Заява вбожества не вистачає, бо, якщо дана організація мала засоби, щоб закупити оселю і її вивінувати павільйонами, басейнами, чи іншими розваговими приміщеннями, то повинні знайти також засоби на те, щоб гідно влаштувати молитовню, на славу Всевишнього, від Котрого походять усі дари.

Митрополича Канцелярія

Подружились

В неділю 28-го квітня в Українському Катедральному Соборі Пресвятої Тройці в Бруклині при Південній 5-ій вул., відбувся величавий шлюб п-ни Ліди Ямняк, доні Оксани і ред. Петра Ямняка, з п. Іваном Балюрою, сином п. Тетяни Балюра. На шлюб явилися багато весільних гостей та знайомих. Торжественного шлюбного чину доконав о. митроф. прот. д-р Яків Костецький у співслуженні о. митроф. прот. Івана Ткачука та о. прот. Ф. Бузенка з Ню Гейвену. Весільний обід відбувся в УНДомі 140-142 при 2-й Еви в Ню Йорку. В. Б-ць

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ Українського Народного Союзу

СУБОТА, 8-го ЧЕРВНЯ 1963 р.:

НЮ ЙОРК, Н. Й. Місячні збори Б-ва св. Володимира, Відд. 130 о год. 8-ій веч. в приміщенні Укр. Кат. Ветеранів при 33 іст 7-ма вул. — І. Малець, секр.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Збори Т-ва ім. А. Гончаренка, Відд. 204, о год. 6-ій веч. в церковній залі при 206 Е. 11-ій вул. в Ню Йорку. На порядку нарад важні справи. — В. Гасій, секретар.

БРУКЛИН, Н. Й. Піврічні збори Т-ва ім. В. Хмельницького, Відд. 158 в год. 8-ій веч. у домівці УНДому при 216-218 Grand Street у Бруклині. Рівночасно проситься вирівняти залеглості у членських вкладках і розметах за померлих членів. — Ю. Павчак, пред., П. Дубовецький, секр.

БРУКЛИН, Н. Й. Піврічні збори Т-ва Запорізька Січ, Відд. 325, о год. 8-ій веч. в УНДомі під ч. 216 Grand St., в Бруклині. — А. Цюпа, секр.

НЕДІЛЯ, 9-го ЧЕРВНЯ 1963 р.:

ДІТРОЙТ, Миш. Місячні збори Т-ва Запорізька Січ, Відд. 75, о год. 1-ій по пол. в залі УНДому при вул. Мартін. — С. Леськів, секр.

ДІТРОЙТ, Миш. Піврічні збори Б-ва І. Хрестителя, Відд. 292, о год. 1.30 по пол. в УНДомі. В програмі Зборів: 1. Звіт із діяльности Відділу, 2. Намічення пляну праці на друге півріччя 1963 р. — В. Терлецький, гол., О. Рудницький, секр.

КЛІВЛЕНД, Огайо. Місячні збори Т-ва ім. І. Франка, Відд. 334, о год. 1-ій по пол. в УНДомі при вест 14-ій вул. — Н. Задерецький, гол., С. Воханек, касир, І. Холодняк, секр.

КЛІВЛЕНД, Огайо. Місячні збори Б-ва св. Василія Вел., Відд. 364, о год. 2-ій по пол. в УНДомі, 3161 East 93 St. — Управа.

GARY, Ind. Піврічні збори Т-ва ім. Т. Шевченка, Відд. 100, в год. 2-ій по пол. в домі ч. 5525 Jackson St. Є важні справи до вирішення. — А. Цебак, секр.

ОЛІЄН, Н. Й. Піврічні збори Т-ва Запорізька Січ, Відд. 363 о 2-ій год. по пол. в домі ч. 1003 Врук вул. — Управа.

РАЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори Т-ва Запорізька Січ, Відд. 367 о 1.30 по пол. в церковній залі. — Ю. Кушнір, гол., Т. Песко, касир, В. Попович, секр.

ТАРЗАН, ч. 5042. Печерні люди!

THE APE-MAN SUDDENLY STOPPED, GASPING IN ASTONISHMENT, WHEN SOME BUSHES RUSTLED--

AND A FANTASTIC FIGURE CONFRONTED HIM, WIELDING A HUGE CLUB!

SOON MORE HAIRY CREATURES STEPPED OUT OF HIDING AND SURROUNDED TARZAN HERE WAS A WEIRD ELEMENT OF THE LOST WORLD-- CAVE MEN!

10-4-5042

Мавполюд нагло затримався, вирячивши зі здивування очі, коли в корчах щось зашелестіло.

І перед ним станула фантастична постать із великою ломакою в руках!

Незабаром вилізли з укриття більше волосистих постатей і обступили Тарзана. Це був чудний елемент загинулого світу... Печерні люди!